

arbejder deroppe i 8 eller 9 af Aarets Maaneder, har haft en Udgift af 99,785 Kr. 49 Øre, medens der var bevilget 99,787 Kr. 33 Øre. Der er altsaa blevet et lille Overskud paa 1,84 Kr. Endelig er der Sandpumperen „Frem“, hvortil der var bevilget 35,650 Kr., medens den kun har brugt 35,649 Kr. 92 Øre. Der er altsaa paa denne Konto sparet 8 Øre. Det ser lidt underligt ud, at man kan ramme det saa nøjagtigt, at der kan blive 1 Kr. eller 2 Kr. eller endog 8 Øre til Rest, og jeg undres egentlig over, at vore Dampskibsselskaber ikke sørger for straks at faa fat i en afgaaet Trafikminister til at være Direktør for Selskabet, thi han vilde jo være ganske udmærket til at lægge en Kalkule for et saadant Dampskibsselskab. Han vilde maaske kunne gøre det endnu bedre, saa der kunde blive endnu mere tilovers, end her er sket. For jeg kan jo ikke godt tro det, som onde Mennesker siger, at det slet ikke er Ministerens Skyld, men at der derimod fra den Side, der administrerer Bevillingerne, sørges for, at der aldrig nogen Sinde maa blive en Øre tilovers af det, der er bevilget, eller i alt Fald kun ganske smaa Beløb som 8 Øre, 1 Kr. 84 Øre og saa fremdeles.

Mølgaard-Nielsen: Det er enkelte stedlige Forhold, jeg føler mig opfordret til at sige nogle faa Ord om, særlig rettede til de samme to Ministre, som den sidste ærede Taler henvendte sig til, den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Trafikminister. Det første Punkt, jeg vil fremdrage, er et Andragende, jeg nylig fik fra 20 Beboere i Tingedal — det er ovre i Nærheden af Plantagen ved Feldborg. Det er en temmelig mærkelig Sag, synes jeg. En Vej, som disse Beboere har brugt i 20 Aar, skal nu pludselig omdannes til en privat Vej, idet det forlanges af dem, at de skal holde Vejen i Orden, de skal skaffe et Led til den og en Tavle, hvorpaa der skal staa: „Privat Vej“, og saa maa de faa en Nøgle, saa at de selv kan lukke sig ud og ind gennem Ledet. Det er saa meget mærkeligere, som de i 1884 havde en offentlig Vej, men den syntes Statsskovvæsenet ikke om, og derfor tilbød det Beboerne den Vej, der her er Tale om, i Stedet. Den har de, som sagt, nu benyttet, og nu pludselig bliver det dem forbudt at færdes ad den, nu skal det kun være en privat Vej. Dette Andragende har jeg overgivet til den højtærede Landbrugsminister. Der var tilføjet den Anmodning, om jeg per-

sonlig vilde bede ham om endelig ikke at lade Ledet lukke, men foreløbig tillade dem at benytte Vejen som hidtil, idet de haaber, at de ogsaa fremdeles kan faa Lov til det, og det er det, jeg her vil bede den højtærede Landbrugsminister om.

Saa vil jeg henlede Opmærksomheden paa et Andragende, der sidste Vinter indkom til den højtærede Landbrugsminister, men som ogsaa vedrører den højtærede Trafikminister. Det angik Uddybningen af Munden af Storaen eller Holstebroaa, der er saadan, at man til sine Tider kun kan stage sig igennem. Man kunde maaske sige, at det er noget, som Lodssejerne, Fiskerne og de, som kan have Nytte deraf, selv maa holde i Orden. Jeg synes nu rigtignok, at det er en Sag, som fortjener at blive draget frem og belyst, thi det er en mærkelig Maade, hvorpaa Udløbet er blevet, som det er. Andragendet gik ud paa at vise, hvordan Lodsejerne led betydelig Skade, idet Vandet til Tider gjorde stor Skade paa deres Ejendomme, og Fiskerne, som ikke har saa lidt at fortjene paa Nissum Fjord, ikke kan faa deres Varer befordret. Man har ikke faaet Andragendet bevilget, og man ser nu ogsaa, at der ikke er nogen Bevilling paa Finanslovsforslaget i dette Øjemed, hvilket er beklageligt nok. Beboerne indbød saa os 3 Rigsdagsmænd, i hvis Valgkredse Nissum Fjorden ligger, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) og mig, og vi foretog en Tur ud paa Fjorden og saa paa Forholdene. Der blev det os meddelt, at i 60erne var der et engelsk Kompagni, som ønskede at udtørre Nissum Fjord. I det Øjemed søgte det Statens Tilladelse, og fra Statens Side svarede man: Faa Lodsejernes Minde dertil, saa kan det lade sig gøre. Kompagniet sagde til Beboerne, at det vilde være til Gavn for dem, men Lodsejerne stolede ikke paa det, og en stor Del af dem sagde: Nej, vi holder os helst til de gamle Forhold, hvor der var en Minde, der skulde udgraves en Gang imellem, og der var salt Vand over Engene, og Fiskeriet var ret godt. Saa sagde Indenrigsministeriet: Lad os faa en Kommission til at bedømme, om det, som I fremfører, er sandt. Kompagniet sagde nemlig omtrent som saa: Beboerne staar sig selv i Lyset, det vil gavne dem, mens de selv tror, at det vil skade dem. En Kommission blev nedsat, og den dømte, at de stod sig selv i Lyset, at Udtørringen vilde blive til Fordel for dem, men en Del af Lodsejerne protesterede,